

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 204/07-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. októbra 2007 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika v konaní o sťažnosti F. T., H., zastúpeného advokátom JUDr. P. K., N., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Cb 82/94 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo F. T. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Cb 82/94 porušené bolo.

2. F. T. priznáva finančné zadostučinenie v sume 150 000 Sk (slovom stopäťdesiat tisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Trnava povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Trnava je povinný uhradiť F. T. trovy konania v sume 7 492,30 Sk (slovom sedemtisícštyristodeväťdesiatdva slovenských korún a tridsať halierov) na účet jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. P. K., N., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. III. ÚS 204/07 zo 17. júla 2007 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť F. T. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Cb 82/94.

Okresný súd podaním sp. zn. Spr 960/07 doručeným ústavnému súdu 16. augusta 2007 predložil k sťažnosti vyjadrenie, v ktorom je uvedená aj podrobná chronológia priebehu napadnutého konania od doručenia žaloby (27. júna 1994). V chronológii okresný súd uvádza:

„Dňa 7. 6. 1994 (správne 27. 6., pozn.) podal F. T., bytom H., v zastúpení pôvodne JUDr. P. M., advokátom, žalobu proti M. š. p. T., o plnenie záväzkového vzťahu a náhradu škody 200 000,- Sk. Vec bola zaevidovaná do registra pod sp. zn. 9 Cb/82/1994. Dňa 18. 7. 1994 bol vo veci vytyčený termín pojednávania na deň 19. 9. 1994, ktoré pojednávanie bolo odročené na ďalší termín 19. 10. 1994 s tým, že zástupca žalobcu bol

vyzvaný na predloženie podrobnej špecifikácie pohľadávky v lehote 15 dní. Dňa 29. 9. 1994 podal vo veci doplnenie žalobného návrhu žalobca cestou právneho zástupcu s ďalšími dôkazmi. Na pojednávaní dňa 19. 10. 1994 po vypočutí žalobcu a zástupcu žalovaného bolo pojednávanie odročené na 21. 11. 1994. Medzičasom zaplatil žalobca súdny poplatok za žalobu. Dňa 4. 11. 1994 podal vo veci vyjadrenie zástupca žalovaného. Pojednávanie zo dňa 21. 11. 1994 bolo odročené na 23. 1. 1995 s tým, že účastníci konania mali zaslať ďalšie vyjadrenie súdu vo veci. Dňa 19. 1. 1995 zaslal súdu žalobca cestou svojho právneho zástupcu špecifikáciu žaloby s pripojenými dokladmi. Na pojednávaní 23. 1. 1995 po vypočutí účastníkov bolo pojednávanie odročené na 6. 3. 1995 za účelom doplnenie dokazovania predložením príslušných dôkazov zo strany účastníkov konania. 10. 4. 1995 sa ospravedlnil z neúčasti na pojednávaní žalovaný. Z uvedeného dôvodu bolo pojednávanie zo dňa 6. 3. 1995 po vypočutí zástupcu žalobcu odročené na 12. 4. 1995 za účelom výsluchu svedka. Na pojednávaní dňa 12. 4. 1995 sa zúčastnili zástupcovia účastníkov, bol vypočutý predvolaný svedok, pojednávanie bolo odročené za účelom výsluchu ďalších svedkov na deň 24. 5. 1995. Na tomto pojednávaní boli vypočutí predvolaní svedkovia. Pojednávanie bolo odročené na 26. 6. 1995 za účelom doplnenia dokazovania. Dňa 6. 6. 1995 podal vo veci vyjadrenie žalovaný aj s dôkazmi. Pojednávanie zo dňa 6. 9. 1995 bolo odročené na deň 4. 10. 1995 za účelom predvolania účastníkov, ktorí na predchádzajúcom pojednávaní žiadali toto odročiť. Pojednávanie dňa 4. 10. 1995 po vypočutí ďalších svedkov bolo odročené na 15. 11. 1995 s tým, že účastníci mali oznámiť ďalšie návrhy na dokazovanie vo veci. 24. 10. 1995 zaslal zástupca žalobcu stanovisko aj s dôkazmi. Dňa 15. 11. 1995 sa na pojednávaní ospravedlnil z neprítomnosti zástupca žalovaného, ktorý bol práceneschopný. Pojednávanie sa odročilo na 24. 1. 1996 za účelom opätovného predvolania účastníkov.

Pojednávanie z 24. 1. 1996 bolo následne odročené na neurčito za účelom pribratia do konania znalca, čo bolo vykonané úpravou sudcu zo dňa 30. 1. 1996. Zároveň bol stanovený termín pojednávania na deň 21. 2. 1996, na kedy bola predvolaná súdna znalkyňa, nedostavila sa, preto pojednávanie bolo odročené na 13. 3. 1996 s tým, že bude urobený dotaz na znalkyňu. Táto znalkyňa Ing. N. 16. 2. 1996 oznámila súdu, že vypracuje znalecký posudok vo veci a žiadala zaslať spisový materiál. Dňa 13. 3. 1996 na súdnom pojednávaní sa nikto nedostavil, pojednávanie bolo odročené na neurčito za účelom

vyčkania vypracovania posudku. Uznesením z 19. 3. 1996 bola vo veci ustanovená znalkyňa na podanie posudku. 28. 3. 1996 podal žalobca odvolanie proti povinnosti zložiť preddavok na znalecké dokazovanie. Spis bol doručený 23. 4. 1996 Krajskému súdu v Bratislave na odvolacie konania.

Spis sa vrátil dňa 14. 1. 1998 na tunajší súd potom, čo odvolací súd zmenil pôvodné uznesenie súdu prvého stupňa a zaviazal oboch účastníkov na zaplatenie preddavku na znalecké dokazovanie. Dňa 8. 7. 1996 urgovala znalkyňa doručenie spisu na vypracovanie posudku, bolo to v období, keď spis sa nachádzal na odvolacom súde. Spis bol po odchode sudcu JUDr. M. G. z tunajšieho súdu pridelený na konanie sudkyňi JUDr. Z. L. dňa 6. 2. 1998. Táto sudkyňa ďalej konala, dala úpravu 16. 3. 1998 na zaslanie spisu ustanovenej znalkyňi vo veci. Následne bolo urgované vypracovanie znaleckého posudku dňa 7. 4. 1999. Dňa 31. 4. 1999 vypracovala znalkyňa predbežné stanovisko vo veci. Dňa 26. 11. 1999 splnomocnil na konanie žalobca iného advokáta - JUDr. L. M.

Úkonom zo dňa 30. 7. 2002 boli vykonané dopyty na obchodný register o zaslanie výpisov na účastníka - žalovaného, tieto boli súdu zaslané 24. 9. 2002. Dňa 4. 4. 2003 bol urobený dopyt na advokáta žalobcu ohľadom právnej subjektivity vo veci ohľadom oboch účastníkov. Dňa 2. 5. 2003 oznámil advokát požadované údaje. Dňa 21. 5. 2003 zaslal zástupca žalobcu doklady týkajúce sa predmetnej veci.

Sudkyňa JUDr. Z. L. sa k 30. 9. 1999 vzdala funkcie sudcu, preto všetky veci z jej senátu boli pridelené novoprijatej sudkyňi JUDr. A. M., ktorá v nasledujúcom období veci študovala a postupne určovala termíny pojednávania. Potom, čo bolo oznámené súdu správne označenie žalovaného, lebo M. T. š. p. bol zrušený a k výmazu z obchodného registra došlo 31. 8. 1995, bolo zistené, že nástupcom žalovaného je T. a. s. T., sudkyňa JUDr. M. po obdržaní dokladov určila termín pojednávania na deň 11. 11. 2003. Na tomto termíne pojednávania predložil zástupca žalovaného plnomocenstvo na zastupovanie vo veci, žalobca vzniesol námietku zaujatosti voči súdu, z tohto dôvodu bolo pojednávanie odročené na neurčito vzhľadom na vznesenú námietku zaujatosti. 19. 11. 2003 vyzvala sudkyňa žalobcu na doplnenie rozhodných skutočností v súvislosti s námietkou zaujatosti. Dňa 16. 12. 2003 podal vo veci žalobca doplnenie námietky zaujatosti voči sudkyňi.

Od 1. 1. 2004 zákonná sudkyňa odišla na materskú dovolenku, preto Opatrením predsedníčky súdu zo dňa 9. 1. 2004 pod Spr 28/04 bola predmetná vec pridelená sudkyňi

JUDr. D. V. Následne súd vyzval žalobcu, aby oznámil, či na vznesenej námietke zaujatosti trvá, i keď sudkyňa JUDr. M. odišla na materskú dovolenku. Žalobca odpovedal 12. 2. 2004, že na námietke zaujatosti trvá. Uvádza ale ďalšie skutočnosti, na základe ktorých takúto námietku podával. V ďalšom období t. j. konkrétne 10. 3. 2004 bol žalobca vypočutý v nadväznosti na vznesenú námietku podpredsedníčkou súdu JUDr. H., vysvetlil svoj postoj v súvislosti s riešením veci a požadoval, aby súd bezodkladne vo veci konal, aby vec bola urýchlene predložená na konanie sudkyňi JUDr. V. Spis bol 24. 5. 2004 predložený sudkyňi JUDr. V. 20. 5. 2004 zaslal žalovaný súdu stanovisko. Sudkyňa 1. 6. 2004 nariadila termín pojednávania na 17. 9. 2004, tiež vykonala úkony na zabezpečenie ďalších podkladov vo veci. Na pojednávaní 17. 9. 2004 bol vypočutý žalobca i zástupca žalovaného, pojednávanie bolo odročené na 8. 10. 2004 s tým, že účastníci oznámia ďalšie návrhy na dokazovanie. Oznámením 23. 9. 2004 žalobca navrhol výsluch svedkov. Na pojednávaní 8. 10. 2004 bol vypočutý predvolaný svedok, pojednávanie bolo odročené na 10. 11. 2004 na opakované predvolanie ďalšieho svedka. 10. 11. 2004 bol vypočutý predvolaný svedok a pojednávanie bolo odročené na 19. 1. 2005 s tým, že žalobca mal oznámiť ďalšieho svedka, toto oznámil súdu 24. 11. 2004. Na pojednávaní 19. 1. 2005 bolo pojednávanie odročené vzhľadom na to, že zákonná sudkyňa bola práceneschopná.

Opatrením zo dňa 4. 3. 2005 pod Spr 438/05 rozhodla predsedníčka súdu potom, čo sa sudkyňa JUDr. D. po materskej dovolenke vrátila do práce 1. 3. 2005, o tom, že sa jej vracajú veci, ktoré boli pridelené na čas jej neprítomnosti inému sudcovi.

Sudkyňa 29. 3. 2005 vytýčila termín pojednávania na 23. 9. 2005. Účastníci sa na stanovené pojednávanie ospravedlnili. Zástupca žalovaného predložil súdu uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 K 223/2004 zo dňa 22. 3. 2005, ktorým uznesením bol vyhlásený konkurz na majetok dlžníka S. S. a. s., so sídlom B., ktorý subjekt je účastníkom konania vo veci. Dňa 23. 9. 2005 bolo vo veci pojednávanie, bol vypočutý svedok a pojednávanie bolo odročené na neurčito za účelom doplnenia návrhu. 14. 10. 2005 správca konkurznej podstaty žalovaného vo veci S. S. a. s. žiadal, aby konanie bolo prerušené v dôsledku vyhláseného konkurzu.

Vo veci po odchode JUDr. D. na Krajský súd v Trnave, po vydaní Dodatku k Rozvrhu práce č. 31 zo dňa 7. 12. 2005 bola vec pridelená sudkyňi JUDr. Z. P., ktorá dňa 23. 1. 2006 zisťovala štádium konkurzného konania na majetok žalovaného. Od uvedenej

doby t. j. od zistenia konkurzného konania na majetok žalovaného je konanie prerušené zo zákona. V ďalšom období sudkyňa sledovala stav konkurzného konania na žalovaného. Dňa 19. 9. 2006 oznámil správca konkurzu, podstaty žalovaného, že s pokračovaním konania nesúhlasí, predmetné konanie je vyhlásením konkurzu prerušené. Stav konkurzného konania vo veci sa sleduje v pravidelných intervaloch, naposledy v zmysle úpravy zo dňa 13. 6. 2007 je vec uložená na lehote 5 mesiacov.

V danej veci konalo z dôvodu objektívnych okolností viac sudcov, v dôsledku tejto skutočnosti bolo sťažené konanie vo veci a úkony vykonané v dlhších časových intervaloch. Tým, že je žalovaný v konkurze, prakticky druhý rok sa sleduje stav konkurzného konania a čaká sa na právoplatné ukončenie konkurzu. Skutočnosť, že v predmetnom konaní konali viacerí sudcovia v dôsledku odchodu predchádzajúcich sudcov konajúcich vo veci z tunajšieho súdu, sa nedal tento stav ovplyvniť. Prieťahy vo veci nepovažujeme za zbytočné.“

Obsah spisu okresného súdu potvrdzuje úkony uvedené v jeho vyjadrení, a preto ich ústavný súd považuje za preukázané.

Právny zástupca sťažovateľa sa k stanovisku okresného súdu nevyjadril.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov.

„Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (i práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) je podľa ustálenej judikatúry

ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (IV. ÚS 220/04, IV. ÚS 365/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prerokovaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 111/02, III. ÚS 142/03) zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria považuje ústavný súd aj povahu prerokúvanej veci. Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o právnu a skutkovú zložitosť veci, nárok sťažovateľa o náhradu škody s príslušenstvom, ktorý podľa neho vyplýva z porušenia povinností vyplývajúcich z ustanovenia § 373 Obchodného zákonníka a uzavretej kúpnej zmluvy medzi sťažovateľom

(vtedy ešte podnikateľom) a žalovaným, je po právnej stránke štandardnou agendou všeobecných súdov. Aj skutkovú stránku veci možno zaradiť medzi štandardnú agendu v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, aj keď v danom prípade bolo potrebné vypočúť viacerých svedkov a nariadiť znalecké dokazovanie. Okresný súd ani nenamietal, že ide o právne a skutkovo zložitú vec. Aj keď je v súčasnosti konanie zo zákona prerušené z dôvodu vyhlásenia konkurzu na majetok žalovaného Krajským súdom v Bratislave (ďalej len „krajský súd“), doterajšia dĺžka konania nie je akceptovateľná preto, že ide o spor, v ktorom sa pre sťažovateľa riešila existenčná otázka (aj v dôsledku neplnenia zmluvných podmienok zo strany žalovaného) a došlo k tomu, že musel prerušiť svoju podnikateľskú činnosť. V týchto sporoch by mal súd postupovať čo najrýchlejšie a efektívne.

2. Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd konštatuje, že správanie sťažovateľa v danom prípade nemalo vplyv na predĺženie konania, bolo aktívne a súčinnosť. Ani okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti neuviedol, že by správanie sťažovateľa prispelo k predĺženiu konania v danej veci.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, ktorým ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, je postup samotného súdu.

Pri skúmaní skutočnosti, či v dôsledku postupu okresného súdu došlo k neodôvodneným prieťahom, vzal ústavný súd do úvahy okolnosti prípadu a zistil, že hoci okresný súd spočiatku (od júla 1994 do marca 1996) určil až 12 termínov pojednávania, na ktorých vykonal aj dokazovanie, od predloženia spisu krajskému súdu (23. apríla 1996) vo veci nekonal bez akejkoľvek zákonnej prekážky, takmer až do 11. novembra 2003, keď sa konalo pojednávanie, ktoré bolo odročené pre vznesenú námietku zaujatosti zákonnej sudkyne. V tomto období urobil okresný súd len jednoduché úkony (zaslal súdny spis znalkyni za účelom vypracovania znaleckého posudku 16. marca 1998, hoci tak mohol urobiť ešte pred zaslaním spisu krajskému súdu v apríli 1996 a zisťoval právnu subjektivitu

žalovaného v obchodnom registri). Ani v období od 11. novembra 2003 efektívnosť úkonov okresného súdu nesmerovala k rozhodnutiu vo veci a nie je tiež akceptovateľné to, aby v priebehu tohto viac ako 13 ročného konania nevyhlásil meritórne rozhodnutie vo veci samej.

Od vyhlásenia konkurzu na právneho nástupcu pôvodne žalovaného (v marci 2005) je konanie prerušené zo zákona a od tohto obdobia okresný súd iba zisťoval, či si sťažovateľ uplatnil pohľadávku v konkurznom konaní a sledoval, či konkurz na majetok žalovaného bol právoplatne skončený; naposledy to bolo 13. júna 2007.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti nemohol ústavný súd akceptovať vyjadrenie okresného súdu, že *„Prieťahy vo veci nepovažujeme za zbytočné (...)“*, a ani obranu okresného súdu, že *„v danej veci konalo z dôvodu objektívnych okolností viac sudcov, v dôsledku tejto skutočnosti bolo sťažené konanie vo veci a úkony boli vykonané v dlhších časových intervaloch“*..

V súlade s medzinárodným štandardom uplatňovania dohovoru platí, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť súdne konanie, nezbavuje štát zodpovednosti za zbytočné prieťahy v súdnom konaní (III. ÚS 17/02). Námietka pretrvávajúceho vysokého nápadu vecí, či námietka častých zmien zákonných sudcov a neprimeraného zaťaženia sudcov pri vybavovaní agendy nemá povahu okolnosti, ktorá by vylučovala alebo znižovala zodpovednosť súdu za rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil. Tieto okolnosti ústavný súd nezohľadňuje v súvislosti s pozitívnym záväzkom štátu zabezpečiť právo občana na súdne konanie bez zbytočných prieťahov.

Vzhľadom na tieto skutočnosti preto ústavný súd vyslovil, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Cb 82/94 došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Z § 111 ods. 1 OSP vyplýva, že ak je konanie prerušené, nevykonávajú sa pojednávania a neplnú lehoty podľa tohto zákona. V súlade s uvedeným ústavný súd nevyhoviel tej časti sťažnosti, ktorou sa sťažovateľ domáhal vyslovenia príkazu, aby okresný súd konal v predmetnej veci bez zbytočných prietáhov.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 citovaného zákona ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ žiadal aj o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v sume 400 000 Sk z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti.

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadost'učinenia.

Cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Pri určení jeho výšky ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania a nečinnosť okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Cb 82/94 a berúc do úvahy i povahu veci a jej význam pre sťažovateľa, ústavný súd považoval priznanie sumy 150 000 Sk za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde. Vo zvyšnej časti žiadosti o primerané finančné zadost'učinenie nevyhovelo.

Ústavný súd rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia v konaní vedenom ústavným súdom advokátom JUDr. P. K. Sťažovateľ požadoval úhradu za dva úkony právnej služby a režijný paušál v celkovej sume 7 492,30 Sk, keďže právny zástupca je platcom dane z pridanej hodnoty.

Ústavný súd pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2006, ktorá bola 17 822 Sk. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a spísanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a s § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) v sume 2 970 Sk (za jeden úkon právnej služby) a 2 x 178 Sk režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky). Ústavný súd tak priznal úhradu trov konania v sume 7 492,30 Sk ako je to uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. októbra 2007